

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 454/25
23.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, са судским саветником Горданом Ивковић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Славише Петковића, изјављеним против пресуде Основног суда у Обреновцу К.бр. 246/24 од 19.03.2025. године, након седнице већа одржане у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Славише Петковића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, **дана 23. јуна 2025. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Славише Петковића, а пресуда Основног суда у Обреновцу К.бр. 246/24 од 19.03.2025. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К.бр. 246/24 од 19.03.2025. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 3 у вези става 1 Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године и четири месеца, у коју му се, на основу одредбе члана 63 Кривичног законика, урачунава време проведено у притвору у периоду од 10.08.2024. године до 19.03.2025. године, по решењу судије за претходни поступак Основног суда у Обреновцу Кпп.бр. 33/24 од 12.08.2024. године. На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП, оштећена ББ и малолетни оштећени ВВ упућени су да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку. На основу одредбе члана 261 ЗКП, окривљени АА је

обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а на основу одредбе члана 264 ЗКП, да суду накнади трошкове кривичног поступка, с тим што ће о њиховој висини суд одлучити накнадно, посебним решењем.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Обреновцу, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у трајању од три године и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Славиша Петковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати на поновно поступање првостепеном суду. Тражио је да буде обавештен о седници већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је поднеском Ктж.бр. 504/25 од 03.06.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу и побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у трајању од три године, а да жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Славише Петковића, одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је у складу са одредбама члана 447 став 2 ЗКП, одржао седницу већа, на којој је размотрио списе, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, у складу са одредбама члана 451 став 1 ЗКП, па је, након оцене жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалбе су неосноване.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Славиша Петковић, у изјављеној жалби, пре свега, указује да је у пресуди учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, јер је изрека неразумљива и противречна самој себи и разлозима, јер пресуда нема разлога о одлучним чињеницама или су ти разлози нејасни и у знатној мери противречни.

Супротно изнетим жалбеним наводима, изрека пресуде је разумљива, јер су у чињеничном опису јасно наведене инкриминисане радње које је окривљени предузео и назначене све чињенице и околности од којих зависи примена одредаба материјалног права, а у образложењу побијане пресуде, првостепени суд је након детаљног изношења садржине изведених доказа и њихове свеобухватне анализе, јасно и аргументовано образложио своје чињенична и правна закључивања која произилазе из изведених доказа.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања и самим тим примене кривичног закона, бранилац оспорава оцену доказа дату од стране првостепеног суда, посебно оцену исказа сведока оштећених малолетног ВВ и ББ, наводећи да их је првостепени суд у потпуности прихватио и оценио као јасне, истините, уверљиве и међусобно у битном подударне, и поред одређених нејасноћа и противречности у њиховим казивањима, на које указује у самој жалби, цитирањем појединих делова њихових исказа. Посебно истиче и да је малолетни ВВ рекао да је имао још једну ситуацију три недеље пре критичног догађаја и да је навео: “спремао сам се да идем на фудбал са другарима”, а потом да је на главном претресу рекао, па је чак и добио потврду од клуба донео, да у то време није тренирао, и на тај начин је хтео да каже да никако није могао да добије повреду на леђима играјући фудбал, што је, према ставу браниоца, сам оповргао. Што се тиче медицинске документације за оштећеног малолетног ВВ, жалбеним наводима се указује да у списима постоји само извештај из хитне службе који је “штур”, те да би вероватно био бољи опис повреда да је исти поступио по упуту и отишао на преглед на Институт за здравствену заштиту мајке и детета Србије, а да се овако не зна ни колико тих огреботина има, које су ширине и које дужине, а не може да се закључи ни колико је стара огреботина на леђима. С тим у вези, бранилац упућује на налаз и мишљење вештака др Миленка Богдановића из ког произлази да је тешко да је огреботина на леђима могла настати од контакта, одгуривања на зид куће на који је постављена изолација стиropор који је само премазан лепком, али без завршног слоја, фасаде, као и на наводе вештака да је могуће да су огреботине на врату малолетног ВВ могле настати и приликом одгуривања руком на којој су биле бројанице, те да је и сам вештак истакао да повреде малолетног ВВ нису довољно описане од стране лекара Хитне помоћи у Обреновцу. Према тези браниоца, окривљени ни једног момента не напада свог сина, нити покушава да му се физички супротстави, иако је од њега виши и дупло тежи, већ је у наведеној ситуацији само рефлексно реаговао, без икакве намере да га повреди, те није скривио његово повређивање. Бранилац је става да се из образложења пресуде виде огромне контрадикторности које упућују да чињенично стање није расветљено, нити је са сигурношћу утврђено шта се то дешавало између окривљеног и оштећених, иако је очигледно да у самој породици не функционише све како би требало. Најзад, истиче и да нико сем малолетног ВВ није видео давлeње, гурање њега на зид и стезање за колена, а да суд с обзиром да је код њега констатована лака телесна повреда аутоматски сматра да је окривљени извршио кривично дело из члана 194 став 3 Кривичног законика, као да уопште није битно како је до тих повреда дошло, ко их је скривио и у којим околностима, те, с обзиром да током спроведеног поступка није на недвосмислен начин утврђено да је окривљени извршио кривично дело које му се ставља на терет, у сумњи мора бити блаже по окривљеног.

Супротно изнетим жалбеним наводима, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је, на основу изведених и правилно оцењених доказа, у потпуности утврдио чињенично стање на основу исказа сведока оштећених ББ и малолетног ВВ, који су и по налажењу другостепеног суда, правилно прихваћени као јасни, у погледу битних чињеница међусобно подударни и сагласни са писаним доказима, а посебно са медицинском документацијом, налазом и мишљењем вештака судско-медицинске струке др Миленка Богдановића, вештака психијатра др Бојане Кеџман и вештака

психолога Гордане Ковач Гавриловић.

Првостепени суд је детаљно анализирао исказе сведока оштећених ББ и малолетног ВВ, као и одбрану окривљеног којом је у потпуности негирао извршење кривичног дела и исту правилно није прихватио, будући да је демантована исказима сведока оштећене ББ и малолетног оштећеног ВВ, те је и по налажењу другостепеног суда, очигледно срачуната на избегавање кривице. За своја чињенична закључивања првостепени суд је дао јасне и аргументоване разлоге које у потпуности прихвата и другостепени суд.

Што се тиче жалбених навода браниоца којима се истиче да постоји контрадикторност у казивању малолетног оштећеног ВВ јер је навео да је имао још једну ситуацију три недеље пре критичног догађаја када се “спремао да иде на фудбал са другарима”, а потом на главном претресу, да у томе време није тренирао, у погледу које чињенице је и добио потврду од клуба, на који начин је хтео да каже да никако није могао да добије повреду на леђима играјући фудбал, што је, према ставу браниоца, сам оповргао у првом казивању, другостепени суд не уочава никакву контрадикторности, јер одлазак на фудбал са другарима, не значи нужно и одлазак на тренинг. Када су у питању, према ставу браниоца, нејасноће и контрадикторности у исказима сведока оштећених, и другостепени суд налази да су исти подударни у погледу чињеница одлучних за формирање јасне слике о инкриминисаном догађају, те евентуалне ситне неподударности у погледу небитних детаља, супротно жалбеним наводима, не утичу на њихову веродостојност.

С обзиром на изнето, правилност утврђеног чињеничног стања неосновано је оспоравана изјављеном жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Славише Петковића.

Апелациони суд у Београду је имао у виду и преостале наводе у жалби браниоца, којима се чињенично стање оспорава као потпуно и правилно утврђено и полемише са оценом доказа од стране првостепеног суда, међутим, исти нису посебно образлагани, будући да су без основа и самим тим без утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

С обзиром на то да је, и по налажењу другостепеног суда, несумњиво утврђено да је окривљени АА предузео инкриминисане радње наведене у изреци, првостепени суд је правилно закључио да су се у његовим радњама стекла сва објективна и субјективна обележја бића кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика, што је детаљно и аргументовано образложио на страни 11 у последњем ставу и на страни 12 образложења побијане пресуде.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, поводом жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Славише Петковића, у складу са одредбама члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд олакшавајућим околностима које је утврдио на страни окривљеног АА – да је отац још двоје малолетне деце која нису оштећена у овом поступку и да је предметно дело извршио у стању битно

смањене урачунљивости, као и отежавајућој околности – чињеници да је раније два пута осуђиван за кривично дело насиље у породици из члана 194 став 1 Кривичног законика, дао адекватан значај када га је осудио на казну затвора у трајању од две године и четири месеца, у коју му се, на основу одредбе члана 63 Кривичног законика, урачунава време проведено у притвору у периоду од 10.8.2024.године до 19.3.2025.године.

Будући да је, након анализе свих чињеница које произлазе из списка, и по налажењу Апелационог суда у Београду, одмерена казна затвора у трајању од две године и четири месеца, довољна и нужна да се утиче на окривљеног АА да убудуће не чини кривична дела и да ће се истом постићи сврха кажњавања из члана 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика, жалбени наводи јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу којима се указује да је првостепени суд,приликом доношења одлуке о казни, дао превелики значај околности да је окривљени дело учинио у стању битно смањене урачунљивости (будући да из налаза и мишљења вештака психијатра др Бојане Кецман произлази да је критичном приликом био у стању једноставне алкохолне опијености, што значи да се делимично и својом кривицом довео у такво стање), а да, с друге стране, није у довољној мери ценио што је окривљени раније у два наврата осуђиван због истоврсног кривичног дела, а уопште није ценио да су се оштећени придружили кривичном гоњењу, не могу довести до строжег кажњавања.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – судски саветник
Гордана Ивковић с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић